Ο Στέφανος, ο καλός άνθρωπος

written by Μάκης Μανέτας | 12.12.2015

Τονε θυμάμαι από παιδί ν’ αμπώνει την καρέτα. τυλιγμένος με το στρατιωτικό χακί αμπέχονο της στολής εξόδου.

Έδενε στο πάτο με αγκράφα κι έμενε ανοιχτό στο στήθος πολύ πραχτικό τούτο το σκουτί πού 'χε και πολλές τσέπες και φόδρα…

Από τη Λήμνο ήταν. Υπηρέτησε εδώ φαντάρος. Και ξέμεινε.

Κεί πίσω κανείς δε θα τον ζήτησε γιατί ήταν ψευδός κι ατσούμπαλος .

Έσπρωχνα κι εγώ καρέτα με τις παγοκολόνες του Γιοχάλα κι όταν σταυρωνόμαστε στο δρόμο τα παράταγε κι έδινε ένα χεράκι και κύρια ένα φιλικό χτύπημα στη πλάτη με τα ιδρωμένα χέρια του που λειτουργούσε σα μαγικό ραβδί μουρμουρίζοντας ακατανόητες παροτρύνσεις.

Μιλούσε ακατάληπτα με δικούς του κανόνες.

Να πώ δώ πέρα ότι ο αχθοφόρος κείνα τα χρόνια ήτανε και ενημερωτικό δελτίο τύπου.

Όπως ανεβοκατέβαινε στις γειτονιές έφερνε και εισέπραττε νέα για φαλιμέντα, χωρισμούς, κερατώματα, τσάκους.

Χαμός γινόταν όπως περνούσε μπροστά από τις κοντράδες των μαγαζιών.

Στη μεταπολίτευση ανέβαινε την ανηφόρα τ' Αη -Αντώνη φορτωμένος και ζητούσε βοήθεια:

— Αμπώωωστε ωρέ, αμπώστε!

Κι όταν έφτανε στο σιάδι κεί στο τουριστικό της Μιράμπιτας ξανασαίνοντας έλεγε:

— Και τώρα ψηφίστε βασιγηά και τότσο Κουκουέ!!

— Τόοοοοοοοοοοτσο ωρέ!

Στα θελήματα μια ζωή, πολλές φορές πληρωμένος με ένα τσιγάρο κι ακόμα περσότερες με καζούρα και βρισιές.

Ελάχιστοι όμως ξέρουν την προσφορά του στην ψυχαγωγία της και την πολιτιστική ζωή της πόλης.

Ότι κουβαλούσε τις μπομπίνες με τις ταινίες από τα πρακτορεία στα σινεμά.

Το Εθνικό παλιά, το Παλλάς, τον Ορφέα, και τα θερινά, το Φοίνικα, τη Ναυσικά, την Όαση, το Άλσος…

Πάντα αυτός και κανείς άλλος και τα προλάβαινε όλα με τρόπο μαγικό. Ανεβοκατεβαίνοντας τ' Αβράμι και τα μουράγια με τη καρέτα του πού 'χε ενσωματώσει ένα τρανζίστορ που δεν τ' αποχωριζόταν ποτέ.

Όταν ήταν λεύτερος το ’χε στ’ αυτί κι άκουγε αθλητικά.

Είναι στο Γηροκομείο τώρα .

Κάνει παρέα στο Μάκη που έμεινε ορφανός από τα σκυλιά του και τον μάζεψε το Δημαρχείο και τον έστειλε ’κεί.